

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

25 noiembrie 2015

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte
Judecători

Nicolae Gordilă,
Elena Covalenco,
Iurie Diaconu,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 08 iulie 2015, declarat de avocatul Stratan Igor în numele inculpatei

Guțul-Zaițov Ana Mihail, născută la 08 septembrie 1985, originară și domiciliată în or.Ungheni, str.G.Bănulescu-Bodoni 22.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 11.02.2014 - 18.09.2014,
2. Instanța de apel: 15.10.2014 - 08.07.2015,
3. Instanța de recurs: 22.09.2015 - 25.11.2015.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința și încheierea Judecătoriei Ungheni din 18 septembrie 2014 și 22 septembrie 2014, Guțul-Zaițov Ana a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art.145 alin.(1) Cod penal la 11 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis pentru femei.

Acțiunea civilă a fost admisă, dispunîndu-se încasarea de la Guțul-Zaițov Ana în beneficiul succesorului părții vătămate Nesterenko Raisa a prejudiciului moral în sumă de 300000 lei și cheltuielile judiciare în sumă de 1000 lei, iar în total 301000 lei.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că Guțul-Zaițov Ana, la 16 mai 2013, aproximativ la ora 03.00, aflîndu-se cu soțul ei Zaițov Alexandr în bucătărie la domiciliul lor din or.Ungheni, str-la B.Bodoni 22, urmărind scopul lipsirii ilegale și intenționate de viață a ultimului, în rezultatul unui conflict apărut între ei, intenționat i-a aplicat celui din urmă o lovitură cu un cuțit de bucătărie în regiunea inimii cauzîndu-i, conform raportului de expertiză medico-legală nr.57 din 30.05.2013, vătămări corporale grave periculoase pentru viață, ce au dus la decesul victimei, care a survenit în urma unui șoc posthemoragic cauzat de o hemoragie masivă acută internă, provenită în urma producerii plăgii înțepate-tăiate penetrante a cutiei toracice pe stînga cu lezarea trunchiului pulmonar, existînd legătură causală între leziunile corporale și cauza morții.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul, care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei hotărîri de achitare, pe motiv că fapta nu a fost săvîrșită de inculpată, invocînd că examinarea cauzei nu a avut loc în cadrul unui proces contradictoriu, deoarece instanța s-a manifestat în favoarea acuzării și și-a întemeiat concluziile de vinovăție doar în baza probelor prezentate de partea acuzării; instanța neîntemeiat și nemotivat a respins demersul apărării, prin care s-a solicitat numirea unei expertize complexe medico-legale și psihologică, care era necesară pentru elucidarea unor circumstanțe ce au importanță probatorie în cauza dată, prin ce a fost limitat accesul la justiție; instanța eronat a constatat că

probele prezentate de partea acuzării, și anume declarațiile martorilor care nu au fost martori oculari a celor întâmplate, demonstrează vina inculpatei; instanța nu a dat apreciere faptului că atât în cadrul urmăririi penale, cât și în cadrul cercetării judecătorești, nu au fost administrate probe pertinente și concludente în probarea învinuirii aduse, în sensul existenței unui raport de cauzalitate direct între acțiunea făptuitorului și decesul victimei, că decesul acestuia a survenit ca urmare a acțiunilor făptuitorului și nu în urma altor circumstanțe, pe când din raportul de expertiză medico-legală nr.57 din 30.05.2013, rezultă că localizarea plăgii pe corp permite producerea ei cu mâna proprie, direcția canalului plăgii indică faptul că plaga a putut fi produsă cu mâna dreaptă a victimei; instanța și-a întemeiat concluzia de vinovăție a inculpatei pe declarațiile contradictorii ale martorilor atât a acuzării, cât și a apărării; instanța dispunând încasarea în beneficiul succesului părții vătămate a prejudiciului material și moral nu și-a motivat soluția în sensul dat, de rînd ce succesul părții vătămate nu a prezentat careva probe ce ar demonstra suferințele psihice și morale suportate de aceasta.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 08 iulie 2015, apelul avocatului în numele inculpatei A.Guțul-Zaițov, a fost respins, ca nefondat.

La adoptarea soluției date, instanța de apel a constatat că prima instanță în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, corect ajungînd la concluzia privind vinovăția inculpatei A.Guțul-Zaițov în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art.145 alin.(1) Cod penal, făcînd o încadrare juridică justă a acțiunilor ei.

Concluziile despre vinovăția inculpatei în cele imputate se confirmă prin probele administrate și cercetate atât în ședința primei instanțe, cât și în cadrul ședinței instanței de apel, și anume prin declarațiile succesului părții vătămate R.Nesterenko, a martorilor P.Duminică, A.Duminică, Gh.Popa, D.Duminică, V.Albot, M.Brăguță, R.Simac, M.Guțul, V.Proclitaru, T.Proclitaru, M.Dilion, E.Nesterenko, R.Bulbaș, M.Guțul, a medicului legist G.Jantovan, a martorului V.Scripnenco date la judecătorul de instrucție, procesele-verbale de cercetare la fața locului din 16.05.2013, de verificare a declarațiilor la fața locului din 18.06.2013, de examinare a descifrărilor telefonice din 15.07.2013, rapoartele de expertiză dactiloscopică nr.34/12/2/3-1322 din 27.05.2013, medico-legală nr.57 din 30.05.2013, raportul de expertiză traseologică nr.34/12/2/3-1325 din 07.06.2013, de expertiză psihiatrico-legală staționară nr.127 sn-2013 din 04.12.2013, care coroborează între ele și demonstrează pe deplin vinovăția inculpatei A.Guțul-Zaițov în comiterea infracțiunii prevăzute de art.145 alin.(1) Cod penal.

La fel, instanța de apel a concluzionat că, reieșind din gravitatea infracțiunii săvîrșite, de persoana inculpatei, care la locul de trai se caracterizează pozitiv, nu este încadrată în câmpul muncii, anterior nu a fost condamnată, de prevederile art.61, 75 Cod penal, prima instanță corect a considerat că corectarea și reeducarea inculpatei poate avea loc doar prin izolarea acesteia de societate, și că pedeapsa stabilită de 11 ani închisoare este una echitabilă faptei infracționale săvîrșite.

Totodată, instanța a respins argumentele invocate de către avocat în apel considerîndu-le nefondate și neargumentate, și anume că instanța s-a manifestat în favoarea acuzării și și-a întemeiat concluziile de vinovăție doar pe probele prezentate de partea acuzării, deoarece constatarea vinovăției inculpatei a fost bazată pe probele cercetate în cadrul procesului penal, care coroborează între ele, sînt convingătoare, suficiente și dovedesc integral vina inculpatei A.Guțul-Zaițov în fapta imputată. Intenția inculpatei de omor a fost demonstrată prin ansamblul de probe cercetate și verificate în ședința de judecată, astfel că prima instanță corect a stabilit vinovăția inculpatei în baza art.145 alin.(1) Cod penal. Faptul că instanța a indicat în sentință că a luat în considerație și concluzia procurorului, nu poate fi considerată ca părtinire și manifestare în favoarea acuzării din partea instanței de fond.

Neîntemeiat instanța a considerat și argumentul invocat, precum că prima instanță

nemotivat a respins demersul apărării, prin care s-a solicitat numirea unei expertize complexe medico-legale și psihologică, prin ce a fost limitat accesul la justiție, deoarece prin încheierea instanței de apel din 12.03.2015, demersul avocatului a fost admis și dispusă efectuarea expertizei complexe medico-legale și psihologice în comisie, prin care au fost puse în fața experților a întrebărilor formulate de avocat, însă prin cerere scrisă avocatul Ig.Stratan și inculpata au renunțat la petrecerea expertizei complexe medico-legale psihologice.

La fel, au fost considerate nefondate și argumentele părții apărării, precum că instanța incorect și-a întemeiat concluziile pe declarațiile martorilor, care nu au fost martori oculari a celor întâmplate, deoarece temei de a pune la îndoială declarațiile acestora nu s-au stabilit, martorii au depus declarații sub jurământ, fiind preîntâmpinați despre răspunderea penală pe care o poartă pentru darea de mărturii false, nefiind constatate careva suspiciuni, mai mult, baza probantă a condamnării inculpatei nu o constituie doar declarațiile martorilor, ci cumulul de probe cercetate în cadrul procesului judiciar, printre care și probele scrise, la studierea cărora inculpata a avut acces, nefiindu-i încălcate careva drepturi.

De asemenea, faptul dat nu poate fi determinat în favoarea inculpatei, fiind cert stabilit că A.Guțul-Zaițov în noaptea respectivă era împreună la domiciliu cu soțul A.Zaițov, fapt ce nu a fost negat de inculpată, și că aceasta l-a lovit cu cuțitul în regiunea inimii, în rezultatul căruia A.Zaițov a decedat pe loc, fapt confirmat prin raportul de expertiză medico-legală nr.57 din 30.05.2013, din care rezultă că între leziunile corporale depistate la victimă și pricina morții există legătură cauzală directă. Astfel că, necățind la faptul că inculpata a negat vina sa în cele incriminate, vinovăția acesteia se dovedește și prin procesul-verbal de verificare a declarațiilor la fața locului din 18.06.2013, potrivit căruia inculpata a indicat locul unde l-a înfipt cu cuțitul pe A.Zaițov, locul unde a aruncat cuțitul și a povestit circumstanțele comiterii faptei.

Lipsit de temei, instanța de apel a considerat și argumentul avocatului, precum că prima instanță nu și-a motivat concluzia privind admiterea acțiunii civile, că succesorul părții vătămate nu a prezentat probe ce ar fi demonstrat mărimea prejudiciului material și moral, nu a indicat care au fost suferințele psihice suportate de acesta, suferințele morale și prin ce s-au manifestat acestea, deoarece mărimea prejudiciu moral încasat în folosul succesului părții vătămate este proporțională în raport cu suferințele suportate în urma decesului fiului A.Zaițov, căreia i-au fost cauzate suferințe psihice în urma pierderii persoanei apropiate, reieșind și din faptul că inculpata după comiterea infracțiunii nu a adus careva compensare succesului părții vătămate și prin faptul că inițial a recunoscut vina, apoi a negat vinovăția sa, la fel, aduce suferințe morale în legătură cu atitudinea indiferentă a inculpatei.

În concluzie instanța de apel a conchis că, nerecunoașterea vinovăției de către inculpată este o metodă de apărare și nu poate fi echivalată cu achitarea acesteia, de rînd ce prin cumulul de probe cercetate care coroborează reciproc, cert a fost constatată vina inculpatei în săvîrșirea omorului intenționat a victimei.

5. În recursul ordinar declarat de către avocatul L.Stratan în numele inculpatei, invocîndu-se temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6), 8) Cod de procedură penală, se solicită casarea deciziei instanței de apel, cu remiterea cauzei la rejudecare, pe motiv că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, nu a dat o apreciere justă erorilor comise de prima instanță, a interpretat eronat legea, astfel că hotărîrea adoptată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; procurorul nu a adus probe ce ar confirma prezența elementelor ce sînt caracteristice pentru omorul săvîrșit cu intenție, care a fost motivul comiterii infracțiunii, scopul urmărit, în învinuire descriind doar mecanismul producerii leziunilor corporale la victimă, fără a specifica în ce s-au manifestat acțiunile inculpatei, care ar permite de a deduce că omorul a fost săvîrșit de către inculpată; instanța a

lăsat fără apreciere raportul de expertiză medico-legală nr.57 din 30.05.2013, potrivit căruia localizarea plăgii pe corpul victimei permite producerea ei cu mâna proprie, iar direcția canalului plăgii indică faptul, că plaga a putut fi produsă cu mâna dreaptă; instanța de apel și-a întemeiat concluziile de vinovăție pe probele ce au fost cercetate în cadrul examinării în prima instanță, fără a fi verificate în ședința de judecată a instanței de apel și fără a fi consemnate în procesul-verbal; instanța incorect și-a întemeiat concluzia de vinovăție a inculpatei pe declarațiile martorilor V.Scripnenco și A.Scripnenco, date la judecătorul de instrucție, care de fapt nu există; instanțele nu și-a argumentat soluția în latura civilă, iar succesorul părții vătămate nu a prezentat probe în confirmarea mărimii prejudiciului material și moral; instanțele nu s-au expus și nu au dat apreciere plîngerilor sale din 10.10.2013 și 15.11.2013, prin care a contestat ilegalitățile și acțiunile organului de urmărire penală; instanțele nu au examinat datele privind persoana victimei, relațiile ei cu făptuitorul, precum și comportamentul ei în timpul comiterii infracțiunii și incorect a reținut hotărîrea Judecătoriei Ungheni din 24.09.2013, prin care a fost decăzută inculpata din drepturile părintești față de copiii minori, care a fost casată prin decizia Curții de Apel Bălți din 28.10.2014 și respinsă acțiunea procurorului; incorect instanțele de fond au interpretat criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute de art.75 Cod penal, deoarece la momentul comiterii infracțiunii, adică 16.05.2013, pînă a intra în vigoare noile modificări prin Legea nr.119 din 23.05.2013, în vigoare din 21.06.2013, sancțiunea art.145 alin.(1) Cod penal era mai blîndă, în rest invocînd repetat aceleași motive ca și în apel descrise la pct.3 al prezentei decizii.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, ținînd cont de opinia procurorului expusă în referință, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Potrivit textului recursului, recurentul invocă ca temeiuri de casare a deciziei instanței de apel prevederile art.427 alin.(1) pct.(6), 8), 10) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărîrea instanței de apel conține o eroare de drept atunci cînd aceasta nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, nu au fost întrunite elementele infracțiunii și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Analizînd aceste temeiuri în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că nici unul din ele nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului declarat, lipsind temeiuri de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărîrilor judecătorești contestate.

Conform prevederilor art.414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrilor atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond, fiind obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Ținînd seama de aceste prevederi, Colegiul penal constată că hotărîrile instanțelor de fond sînt legale și întemeiate, iar instanța de apel menținînd soluția primei instanțe, la examinarea apelului a respectat întocmai prevederile art.414 alin. (2) și (6) Cod de procedură penală.

Autorul recursului consideră că instanța de apel, care a menținut soluția primei instanțe, a tras o concluzie greșită în ce privește condamnarea inculpatei în baza art.145 alin.(1) Cod penal, considerînd că lipsesc probe certe ce ar confirma vinovăția acesteia în săvîrșirea infracțiunii imputate, nefiind confirmată prezența elementelor ce sînt caracteristice pentru omorul săvîrșit cu intenție, motivul comiterii infracțiunii și scopul urmărit, în fapta

constatată fiind descris doar mecanismul producerii leziunilor corporale la victimă.

La acest capitol, Colegiul menționează că, sub aspectul situației de „neîntrunire a elementelor infracțiunii”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura cauzală dintre acestea).

Colegiul constată că prima instanță, conform prevederilor art.314 Cod de procedură penală, judecând cauza, a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, a audiat inculpata, succesorul părții vătămate, martorii, a cercetat actele cauzei și apreciindu-le în mod obiectiv, au format convingerea instanței că vinovăția inculpatei în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.145 alin.(1) Cod penal, referitoare la existența elementelor constitutive ale infracțiunii, a fost dovedită.

Instanța de apel, respectând prevederile art.414 Cod de procedură penală, a supus verificării declarațiile inculpatei, a succesorului părții vătămate, a martorilor și probele materiale administrate, prin citirea lor în ședința de judecată și consemnarea acestora în procesul-verbal, în urma căreia a conchis asupra temeiniciei soluției pronunțate de prima instanță, expusă mai sus, considerând că argumentele apărării cu privire la nevinovăția inculpatei nu și-au găsit confirmare în cadrul cercetării judecătorești.

Din conținutul deciziei rezultă că această concluzie s-a tras având în vedere declarațiile succesorului părții vătămate R.Nesterenko, a martorilor P.Duminică, A.Duminică, Gh.Popa, D.Duminică, V.Albot, M.Brăguță, L.Simac, Eg.Nesterenko, R.Bulbaș, G.Jantovan (medic-legalist), M.Guțul, V.Proclitaru, T.Proclitaru, M.Dilion, V.Scripnenco, A.Scripnenco, procesele-verbale de cercetare la fața locului din 16.05.2013, de verificare a declarațiilor la fața locului din 18.06.2013, de examinare a descifrărilor telefonice din 15.07.2013, rapoartele de expertiză dactiloscopică nr.34/12/2/3-1322 din 27.05.2013, medico-legală nr.57 din 30.05.2013, raportul de expertiză trasologică nr.34/12/2/3-1325 din 07.06.2013 și actele cauzei, care sînt amănunțit descrise în decizia instanței de apel, cît și în sentință, și aceste probe nu trezesc careva dubii (f.d.188-196 v.2, 30-46 v.3).

Instanța de recurs, fără a reitera întreaga motivare a instanțelor de fond, pe care și-o însușește sub aspectul stării de fapt și de drept reținute, conchide asupra legalității și temeiniciei concluziilor instanțelor, care au constatat existența faptei și vinovăției inculpatei A.Guțul-Zaițov în comiterea infracțiunii prevăzute de art.145 alin.(1) Cod penal, fiind stabilite în cauză toate elementele constitutive ale omorului intenționat în acțiunile acesteia. Astfel, atît prima instanță, cît și instanța de apel s-au pronunțat asupra circumstanțelor de fapt și și-au motivat concluziile prin cumulul de probe administrate în cauză, cărora le-au dat o apreciere justă și obiectivă, prin prisma art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept.

Colegiul penal constată că decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului părții apărării, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Afirmațiile recurentului, precum că instanțele de fond incorect au apreciat probele cauzei punîndu-le la baza sentinței de condamnare, nu pot fi reținute ca temei de admitere a recursului, deoarece, ca probe, acestea sînt administrate cu respectarea procedurii penale, verificate și apreciate de instanțele de fond conform legislației în vigoare. Mai mult că, critica referitor la procedura de apreciere a probelor ține de starea de fapt a cauzei și care deja a fost efectuată de ambele instanțe de fond.

Astfel, Colegiul penal susține concluzia privind temeinicia acuzării referitor la prezența în acțiunile inculpatei A.Guțul-Zaițov a faptei de omor intenționat, deoarece cert a fost dovedit că aceasta a avut intenția de a lipsi intenționat de viață victima, fapta inculpatei întrunind elementele infracțiunii prevăzute la art.145 alin.(1) Cod penal.

Sub aspectul dat, Colegiul penal atestă că *latura obiectivă* a omorului include următoarele semne: 1) fapta prejudiciabilă care constă în acțiunea sau în inacțiunea de lipsire ilegală de viață a unei alte persoane; 2) urmările prejudiciabile, și anume - moartea cerebrală a victimei; 3) legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile, iar *latura subiectivă* a infracțiunii de omor se manifestă, prin vinovăție sub formă de intenție directă sau indirectă și mai este caracterizată de motiv și scop, motivul poate fi din răzbunare, gelozie, ură, invidie, motive huliganice, etc.

Colegiul penal atestă că, în speță, inculpata A.Guțul-Zaițov a realizat atât latura obiectivă, cât și cea subiectivă a infracțiunii de omor intenționat sub formă de intenție directă, deoarece aplicând victimei o lovitură cu cuțitul în organul vital - inimă, dînsa își dădea seama că pune în pericol viața acestuia, prevăzînd posibilitatea cauzării morții și admițînd în mod conștient survenirea acesteia, fiindcă este imposibil să nu prevezi că în urma acestor acțiuni poate surveni moartea victimei.

Prin urmare, instanțele de fond, reieșind din raportul de expertiză medico-legală nr.57 din 30.05.2013, prin care s-a constatat cauzarea vătămărilor corporale victimei sub formă de plăgă înțepată-tăiată a cutiei toracice pe stînga cu lezarea trunchiului pulmonar, precum ținînd seama de localizarea vătămării, și faptul că aceasta a fost provocată cu un obiect tăietor-înțepător (cuțitul), corect au conchis că inculpata a comis omorul intenționat a victimei, acționînd cu intenție directă.

Afirmațiile părții apărării, precum că inculpata nu a săvîrșit fapta de care a fost recunoscută vinovată, deoarece nu a fost stabilit de instanțe motivul comiterii infracțiunii și scopul urmărit, ci a fost descris doar mecanismul producerii leziunilor corporale victimei, sînt neîntemeiate, deoarece motivul cu care a acționat infractorul sau scopul urmărit de acesta, nu prezintă relevanță pentru existența infracțiunii, ci doar pentru individualizarea pedepsei. Mai mult că, inculpata înjunghiindu-l pe victimă în inimă, își dădea seama că pune în pericol viața acestuia, prevăzînd posibilitatea cauzării morții și survenirea acesteia, astfel că acțiunile ei întrunesc semnele componentei de infracțiune în baza căreia a fost recunoscută vinovată.

Nu poate fi reținut argumentul avocatului, precum că instanțele nu au ținut cont de raportul de expertiză medico-legală nr.57 din 30.05.2013, potrivit căruia localizarea plăgii pe corpul victimei permite producerea ei cu mîna proprie, iar direcția canalului plăgii indică faptul că plaga a putut fi produsă cu mîna dreaptă, deoarece din declarațiile medicului-legist G.Jantovan rezultă că, leziunea corporală sub formă de plagă liniară cu canalul de sus în jos, de la anterior la posterior, puțin la stînga la poziția față în față, *a putut fi produsă de o persoană alta decît victima, poziția căreia fiind față în față cu victima*, în această poziție atât victima, cât și agresorul puteau fi în picioare, agresorul ar fi trebuit să fie în picioare și atunci cînd victima ar fi stat în genunchi sau așezată, iar dacă victima era în poziție orizontală, atunci agresorul era deasupra ei. Poziția agresorului stînd în genunchi față de victimă stînd în picioare nu era posibilă, deoarece în așa poziție a agresorului, canalul plăgii trebuia să aibă direcție orizontală, iar dacă agresorul avea poziția stînd în genunchi, atunci victima putea avea poziția în genunchi, așezat sau orizontală.

Reieșind din circumstanțele stabilite în cauză, cert se constată că lovitura cu cuțitul a fost aplicată victimei anume de inculpată. Mai mult că, din declarațiile atât a succesului părții vătămate, cât și a martorilor Gh.Popa, P.Duminică, A.Duminică, D.Duminică, L.Simac, E.Nesterenko rezultă că, anterior cazului dat, inculpata nu numai o dată l-a agresat pe

A.Zaițov, amenințându-l cu moartea și aplicându-i lovituri cu un foarfece în mână și cu un cuțit în picior. Tot din declarațiile acestora s-a constatat că A.Zaițov era o fire liniștită, î-și iubea familia și nu avea motive de a se sinucide. Totodată, însuși inculpata la faza urmăririi penale, în prezența avocatului, a recunoscut că dînsa i-a aplicat victimei lovitura cu cuțitul, a descris circumstanțele faptei și a demonstrat modul de aplicare a loviturii cu cuțitul, fapt ce rezultă din procesul-verbal de audiere din 17.06.2013, procesul-verbal de verificare a declarațiilor acesteia la locul comiterii infracțiunii și planșa fotografică din 18.06.2013 (f.d.109-111, 123-129 v.1), declarații pe care instanțele de fond le-au pus la baza vinovăției inculpatei, apreciindu-le ca veridice.

Lipsită de temei este afirmația recurentului, precum că instanța de apel și-a întemeiat concluziile de vinovăție pe probele ce au fost cercetate în prima instanță, fără a le verifica în ședința de judecată a instanței de apel și fără a le consemna în procesul-verbal, deoarece după cum rezultă din procesul-verbal al instanței de apel, aceasta întru totul a respectat prescripțiile prevăzute de art.414 alin.(2) și (6) Cod de procedură penală și și-a întemeiat concluziile pe probele ce au fost verificate și consemnate în procesul-verbal al ședinței instanței de apel din 12.03.2015 (f.d.229-230 v.3).

Neîntemeiat este și argumentul apărătorului, precum că instanțele de fond și-au întemeiat concluzia de vinovăție a inculpatei pe raportul ofițerului de urmărire penală pentru efectuarea controlului în baza art.274 Cod de procedură penală, care nu poate fi luat ca probă, fiind un act efectuat pînă la pornirea urmăririi penale, deoarece raportul ofițerului de urmărire penală, într-adevăr nu poate constitui mijloc de probă potrivit art.93 Cod de procedură penală, însă acest raport a stat la baza începerii urmăririi penale și întocmirii procesului-verbal de cercetare la fața locului, în care s-au consemnat cele constatate privitor la infracțiunea depistată, care a servit la caz mijloc de probă, respectîndu-se prevederile art.274 alin.(2) Cod de procedură penală.

Afirmația recurentului, precum că instanțele incorect și-au întemeiat concluziile de vinovăție a inculpatei pe declarațiile martorilor V.Scripnicenco și A.Scripnicenco date la judecătorul de instrucție, care de fapt nu există, nu pot fi reținute, deoarece, potrivit materialelor cauzei, prin încheierea judecătorului de instrucție din 17.06.2013, a fost admis demersul procurorului privind audierea martorilor sus menționați conform prevederilor art.109 alin.(3) Cod de procedură penală, din motiv că aceștia urmau să plece în F.Rusă și prezența lor la judecarea cauzei era imposibilă. Totodată, audierea acestor martori a avut loc cu participarea învinuitei A.Guțul-Zaițov și apărătorului acesteia A.Fetcu, astfel că de către instanță a fost respectată procedura contradictorie, la care au avut acces toate părțile în egală măsură, respectîndu-se prevederile art.101 alin.(4) Cod de procedură penală, și, declarațiile acestora, în corespunde cu art.93 Cod de procedură penală, pot constitui mijloc de probă, fiind luate în considerație de instanță la constatarea vinovăției inculpatei (f.d.162-172 v.1).

Cu referire la restul argumentelor invocate de recurent, precum că instanțele de fond nu s-au expus și nu au dat apreciere plîngerilor sale, prin care a contestat acțiunile organului de urmărire penală, că incorect a fost cercetată ca probă hotărîrea Judecătoriei Ungheni din 24.09.2013, prin care a fost decăzută inculpata din drepturile părintești, deoarece aceasta a fost casată prin decizia instanței de apel din 28.10.2014 cu respingerea acțiunii procurorului, că la baza condamnării inculpatei au stat concluziile verbale ale procurorului, pe cînd acestea urmau a fi scrise, Colegiul penal menționează că instanța de apel, verificînd argumentele date, a dat răspuns motivat și detaliat asupra acestora, care sînt descrise în decizia instanței, concluzii reținute și de către instanța de recurs, din care motiv instanța nu se va repeta.

Declarativ este și argumentul recurentului, precum că instanțele de fond și-au întemeiat concluziile pe declarațiile martorilor acuzării, pe când nici una din aceste persoane nu a fost martor ocular la comiterea infracțiunii imputate inculpatei, declarând doar niște evenimente din viața acesteia.

La acest capitol, Colegiul penal, reținând prevederile art.100 alin.(4) și art.101 alin.(1)-(4) Cod de procedură penală, și invocând doctrina juridică națională, remarcă că, verificarea probelor este o activitate a instanței privind constatarea veridicității probei sub aspectul corespunderii datelor de fapt pe care le conține proba cu realitatea obiectivă. Verificarea constă în analiza probelor strânse, coroborarea lor cu alte probe, verificarea sursei de proveniență a probelor și poate avea loc doar prin aplicarea procedurilor probatorii prevăzute de lege, și se efectuează la toate fazele procesului penal. Sînt supuse verificării atît datele de fapt, cît și mijloacele de probă din care au fost obținute. Probele se verifică atît prin efectuarea acțiunilor procesuale, cît și printr-o analiză logică a conținutului probei, a coroborării lor.

Aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depusă de către organele de urmărire, instanțele judecătorești, cît și de părțile din proces, se concretizează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Aprecierea probelor după intima convingere trebuie să se bazeze pe prevederile legale, iar convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele complet și obiectiv.

Termenul „convingere intimă” exprimă atitudinea imparțială, independentă, fără prejudecăți față de o probă sau alta, judecătorul fiind independent la aprecierea probelor, nefiind legat de opiniile altor persoane sau instanțe.

Legea stabilește că probele admisibile sînt apreciate după relevanța, concludenta, utilitatea și veridicitatea acestora, care poate fi caracterizată ca o corespundere a datei de fapt examinată de către instanță cu realitatea pe care o probează această dată.

Raportînd prevederile legale și doctrinale menționate la verificarea și aprecierea probelor efectuată de către instanțele de fond, Colegiul penal conchide că instanțele corect au reținut ca probe declarațiile martorilor la care face referință recurentul, deoarece cu toate că acești martori nu indică despre circumstanțele comiterii faptei, însă dînșii au descris unele evenimente cunoscute lor din viața familiei inculpatei, din care se deduce comportamentul agresiv al inculpatei față de victimă și care, analizate în ansamblu cu restul probelor administrate, au format convingerea instanței că victima nu a putut să se sinucidă, înfingîndu-și cuțitul în inimă, dar anume inculpata a comis omorul acestuia.

Totodată, Colegiul atestă că conținutul probelor au fost expuse în sensul în care au fost declarate și careva abateri nu sînt constatate, iar aprecierea probelor ține de examinarea cauzei în fapt și în drept fie în instanța de fond, fie în instanța de apel, și dezacordul unei părți în acest sens nu echivalează cu o eroare ce ar da temei de casare a unei hotărîri de condamnare sau de achitare.

Astfel, temeiul invocat de avocat, privind modul de apreciere a probelor, nu se încadrează în cele prevăzute de alin.(1) art.427 Cod de procedură penală.

Temeiul invocat de recurent că „instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția” nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că instanța de apel, respectînd prevederile art.417 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală, în hotărîrea adoptată a cuprins temeiurile de fapt și de drept ce au dus la respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției date, și, respectînd prevederile art.414 alin.(5) Cod de procedură

penală, în hotărîrea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat.

În ce privește argumentul recurentului referitor la greșita individualizare a pedepsei, Colegiul penal ține să enunțe că, pedeapsa astfel cum a fost individualizată de prima instanță și menținută de instanța de apel, corespunde atât principiului proporționalității, cât și scopului pedepsei penale, la stabilirea căreia instanțele au dat deplină eficiență prevederilor art.61, 75 Cod penal, au ținut cont de gravitatea infracțiunii comise, care potrivit art.16 Cod penal, face parte din categoria celor deosebit de grave, de caracterul social-periculos și prejudiciabil al faptei, urmările survenite, și corect au conchis că corijarea și reeducarea inculpatei poate avea loc doar prin izolarea ei de societate.

Nu pot fi reținute argumentele apărătorului, precum că instanțele de fond nu au examinat datele privind persoana victimei, relațiile acestuia cu inculpata, precum și comportamentul lui în timpul comiterii infracțiunii, de rînd ce la stabilirea pedepsei, instanțele au reținut circumstanțele care caracterizează atât inculpata - caracteristica ei pozitivă la locul de trai, că nu este încadrată în cîmpul muncii, anterior nu a fost condamnată, precum și condițiile de viață ale familiei acesteia, cât și persoana victimei, starea lui de ebrietate confirmată prin raportul de expertiză medico-legal, care a fost cercetat de ambele instanțe și luat ca act în cauză.

Neîntemeiat instanța de recurs consideră și motivul invocat de avocat, precum că instanțele de fond nu au ținut cont de faptul că, la momentul comiterii infracțiunii, sancțiunea art.145 alin.(1) Cod penal era mai blîndă și nu au aplicat prevederile art.10 alin.(1) Cod penal.

După cum rezultă din actele cauzei lui A.Guțul-Zaițov pentru fapta comisă i-a fost stabilită pedeapsa de 11 ani închisoare.

Sancțiunea art.145 alin.(1) Cod penal, pînă la modificările operate prin Legea nr.119 din 23.05.2003, în vigoare din 21.06.2013, prevedea pedeapsa închisorii de la 8 la 15 ani, însă după modificările efectuate prevede pedeapsa de la 10 la 15 ani.

Articolul 10 Cod penal, la care face referință recurentul, stipulează că legea penală care înlătură caracterul infracțional al faptei, care ușurează pedeapsa ori, în alt mod, ameliorează situația persoanei ce a comis infracțiunea are efect retroactiv, adică se extinde asupra persoanelor care au săvîrșit faptele respective pînă la intrarea în vigoare a acestei legi, inclusiv asupra persoanelor care execută pedeapsa ori care au executat pedeapsa, dar au antecedente penale.

Colegiul penal constată că pedeapsa stabilită inculpatei în baza hotărîrilor contestate se încadrează în limitele pedepsei prevăzute atât de legea penală precedentă, cât și de legea penală în vigoare. Astfel că, nu se constată erori de drept prevăzute de art.427 alin.(1) pct.10) Cod de procedură penală, pedeapsa inculpatei A.Guțul-Zaițov este individualizată conform prevederilor legale ce reglementează acest aspect.

Nu poate fi reținut nici dezacordul recurentului cu soluția instanțelor de fond în latura civilă, considerînd că acțiunea civilă incorect a fost admisă, nefiind prezentate de către succesorul părții vătămate probe care ar stabili cert mărimea prejudiciului material și argumente, care ar indica la suferințele psihice suportate de aceasta și prin ce s-au manifestat aceste suferințe morale, deoarece acțiunea civilă a fost admisă doar în partea încasării prejudiciului moral și a cheltuielilor judiciare în mărime de 1000 lei, care constituie onorariul avocatului, fapt confirmat prin bonul de plată seria ET nr.732083 din 02.09.2013, astfel că instanțele nu au dispus încasarea de la inculpată a careva prejudiciu material.

În ce privește prejudiciul moral dispus spre încasare de la inculpată în folosul succesorului părții vătămate în mărime de 300000 lei, Colegiul penal îl consideră unul echitabil, la care instanțele de fond au ținut cont de prevederile art.1423 alin.(1) Cod civil

coroborat cu art.219 alin. (4) Cod de procedură penală, iar la determinarea cuantumului acestuia, instanțele au luat în considerație atât gravitatea suferințelor psihice a succesorului părții vătămate, cât și date obiective care certifică acest fapt, și anume nivelul suportării de către aceasta a suferințelor psihice în urma decesului persoanei apropiate (a feciorului), luându-se în considerație gradul de vinovăție al autorului prejudiciului, consecințele survenite, precum și măsura în care această compensare poate aduce satisfacție persoanei vătămate. În sensul celor reținute, instanța de recurs ține să enunțe că, repararea prejudiciilor morale în caz de deces este o modalitate distinctă. Aceasta constă în dreptul persoanelor apropiate victimei decedate la repararea propriului lor prejudiciu afectiv, care constă în lezarea sentimentelor de afecțiune.

Mai mult, instanța apreciază că suma acordată nu este în măsură a compensa în întregime pierderea suferită, de altfel nici nu ar fi posibil a se stabili cu certitudine ce sumă ar putea acoperi în întregime o asemenea pierdere, dar este în măsură a atenua urmările faptei, adică decesul feciorului, moartea căruia a survenit timpuriu și nefiresc, ținând cont și de faptul că inculpata nu a recunoscut fapta comisă, nu s-a căit și nu a regretat cele comise, nu și-a cerut iertare de la părinții victimei, care singuri au suportat toate cheltuielile legate de funeraliile feciorului său, precum și de faptul că copiii minori din relația de căsătorie a feciorului cu inculpata, se află la întreținerea și educația succesorului părții vătămate, la fel, cărora li s-a cauzat suferințe, deoarece tatăl acestora era implicat intens în viața de familie și era preocupat să le asigure o viață mai bună atât soției, cât și copiilor săi, fiindu-le și reazem moral, suferința acestora făcând întemeiată acordarea daunelor morale la cuantumul solicitat.

În conformitate cu prevederile art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În acest context, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității recursului ordinar declarat de avocatul Ig.Stratan în numele inculpatei, fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Stratan Igor în numele inculpatei Guțul-Zaițov Ana, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 08 iulie 2015, în cauza penală în privința lui Guțul-Zaițov Ana, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la 23 decembrie 2015.

Președintele

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu